

му едвамъ чували. Кога-то сядалъ на трапеза-та, то едвамъ можялъ да държи лъжица-та въ ржка-та си, не сполучвалъ да я тури въ уста-та си и изливалъ супа-та по дрѣхи-тѣ си. Синъ му и негова-та жена (снаха му) са гнусяли да го глѣдять, и най-послѣ го испхдили въ едно кюше до врата-та, дѣ-то му занасяли твхрдѣ малко храна въ една вѣта ущърбена глиняна паница. . . . .

Много пжти са показали сжлзи на очи-тѣ на стареца и съ наскърбено сжрце поглѣдвалъ камъ оная страна, дѣ-то била приготвена трапеза-та. Единъ пжтъ той истхрвалъ паница-та, коя-то едвамъ можялъ да държи въ ржцѣ-тѣ си, и тя са разбила на кжчета. Снаха-та наченала да крещи и хока нещастний-тѣ старецъ. Той не смѣялъ да ѝ отвжрне, а само въздишялъ съ наведена глава. Подиръ туй му купили дървена паница и отъ тогава вече той ядялъ сѣ отъ нея.

Подиръ нѣколко дена синъ-тѣ на стареца и жена му (снаха му) виждатъ, че дѣте-то имъ, кое-то било едвамъ на четири годинки, сяда долу на земя-та и са мжчи да скове нѣколко джсчици. «Що правишь?» пита го баща му.

— Кутийка, казва то, за да са хранять отъ нея тати и мама, кога-то устарѣять.

Мжжъ-тѣ и жена-та са попоглѣдали, послѣ са расплакали, и отъ тогава наченали да викатъ старецъ-тѣ на трапеза-та, и ни веднажъ вече не постжнили съ него както испреди.

**Хитрость.** Много пжти Балакиревъ (лала на Петра Великий), като запазваше други-тѣ отъ царский гнѣвъ, знаилъ е съ искусство да запази и собственний си гхрбъ отъ него. Единъ пжтъ царя-тѣ люто разсхрденъ на него испхдилъ го отъ палата си, и въ ядъ-тѣ си запретилъ му даже да не стжпва вече на руска-та земя. Балакиревъ са покорилъ и излязалъ изъ П/бургъ. Подиръ нѣколко дена, кога-то царя сѣдялъ при прозорци-тѣ, вижда че Балакиревъ минува на кола край палата. Силно ядосанъ искача на улица-та, прѣзъ дѣ-то минавалъ лала-та, и му извика: «какъ смѣешъ да ма не слушашъ и да додешъ пакъ на земя-та ми? — Полека, полека, Петре! Азъ не сжмъ на твой-та земя, отговорилъ Балакиревъ. — Какъ да не си на земя-та ми? — Ей тжй: пржстъ-та, коя-то е въ талига-та, и на коя-то азъ сѣдя е шведска, а не на ваша милость (Балакиревъ ходилъ до граница-та и тамъ натоварилъ пржстъ отъ шведска земя)! Що ми стори? Съ Богомъ! И, туй като казалъ, Балакиревъ спокойно продълживалъ пжтя си. — Петръ са засмѣлъ отъ